

Rumpelcimpřcampř

V království za sedmero horami a sedmero řekami žil mlynář, který byl finančně velmi znevýhodněný. Sdílel své skromné obydlí se svou jedinou dcerou, nezávislou mladou ženou jménem Esmeralda. A místo toho, aby se mlynář zlobil na ekonomický systém, jenž ho opomíjel, velmi se za svou chudobu styděl a pořád hledal nové způsoby, jak rychle zbohatnout.

„Kdybych tak své dceři dokázal najít zámožného manžela,“ přemítal sexisticky a předpotopně, „ji by to naplnilo a já bych až do smrti nemusel pracovat ani den.“ A jak se tak tím podlým úmyslem zabýval, dostal nápad. Co kdyby rozšířil fámu, že jeho dcera dokáže upříst slámu v ryzí zlato! S pomocí takové nepravdy by mohl získat pozornost spousty bohatých mužů a Esmeraldu provdat.

Fáma se po celém království rozšířila způsobem ne nepodobným tomu, jakým se šíří lesní požár, a brzy se donesla až k princovi. A protože byl chamtivý a naivní jako většina mužů jeho postavení, povídačkám uvěřil a pozval Esmeraldu na zámeckou oslavu Prvního máje. Jenže když přijela, nechal ji vsadit do žaláře plného slámy a přikázal jí, aby ho upředla ve zlato.

Uvězněná Esmeralda se sesunula na zem, a protože se bála o život, začala ronit slzy. Nikdy dřív se jí sklon patriarchátu k vykořisťování druhých nezdál tak zjevný. Plakala a plakala, když tu se najednou ve sklepení objevil prostorově velmi úsporný muž v divném klobouku.

„Pročpak ty slzy, má milá?“ otázal se.

I přes své polekání mu Esmeralda odpověděla: „Princ mi přikázal, abych všechnu tuhle slámu proměnila ve zlato.“

„Proč ale brečíš?“ zeptal se znovu.

„Protože to přece není možné. Jsi snad alternativně inteligentní, nebo co?“

Muž netradičního vzrůstu se zasmál a prohlásil: „Drahoušku, nadužíváš svoji levou mozkovou hemisféru, tak tak. Máš ale veliké štěstí. Ukážu ti, jak tento úkol splnit, ano ano, ale prvně mi musíš slíbit, že mi na oplátku dáš, co si zámam.“

Esmeralda neměla na výběr, a tak svolila. Aby proměnili slámu ve zlato, zanesli ji do nedalekého družstevního hospodářství, kde byla použita na vyspravení staré střechy. Jelikož teď měli zemědělci doma sucho, těšili se lepšímu zdraví, byli produktivnější a zasloužili se o rekordní sklizeň obilí pro lokální spotřebu. Děti po celém království rostly a sílily a navštěvovaly družstevní školy. Postupně pak proměnily tamní monarchii v ukázkovou demokracii, kde nikdo nebyl ekonomicky znevýhodňován či odsuzován za svou sexuální orientaci a kde dětská úmrtnost klesla na minimum. A princ? Chopil se ho rozzlobený dav a před palácem ho ubodal vidlemi. Do království se ze všech koutů světa hrnuly peníze investorů, a protože si zemědělci dobře pamatovali na Esmeraldin štědrý dar, odměnili se jí za slámu několika truhlami zlata.

Po tom všem se prostorově úsporný muž potutelně zasmál a pravil: „Takhle se mění sláma ve zlato.“ Zničehonic se mu však ve tváři objevil výhružný výraz. „Já už jsem svůj slib splnil, teď je řada na tobě. Musíš mi přislíbit své prvorozené dítě!“

„S člověkem, který nerespektuje má reprodukční práva, odmítám vyjednávat!“ ohradila se Esmeralda.

Přesvědčení v jejím hlase onoho vertikálně znevýhodněného muže znejistělo. Začal přemýšlet o změně taktiky a nakonec se šibalsky usmál: „No prosím, má milá. Upustím od naší dohody, ale jen pokud uhodneš mé jméno.“

„Dobrá tedy,“ souhlasila Esmeralda. Na vteřinku se zamyslela, poklepala si ukazováčkem na bradu a řekla: „Nejmenuješ se třeba... no, já nevím, dejme tomu... Rumplcimprcampr?“

„A princ? Chopil se ho rozzlobený dav a ubodal ho vidlemi.“

„AAAAAAAAAA!“ zaječel muž nestandardní výšky. „Ale... ale... jak jsi to uhodla?“

„Pořád máš na sobě jmenovku ze Semináře pro emancipaci malých lidí,“ odvětila.

Rumplcimprcampr se jal rozzuřeně křičet a dupat, načež se pod ním otevřela země a zůstal po něm jen kouř a zápach síry. Esmeralda vzala všechno své zlato a přestěhovala se do Kalifornie, kde založila kliniku plánovaného rodičovství. Učila ostatní ženy, jak se nenechat zotročit pro své reprodukční orgány, a život bez partnera ji naplňoval natolik, že pokud nezemřela, žije tam spokojeně dodnes.

O třech spoluzávislých kamzících Karlících

Bylo nebylo, na malebném horském úbočí žili tři kamzičí sourozenci. Všichni se jmenovali Karlík a byli si velmi blízcí. Během zimních měsíců obývali zelené údolíčko s bujnou vegetací, pojídali trávu a po přirozeně kamzičím způsobu se věnovali i dalším aktivitám. V létě vždy putovali výš do hor za lahodnější pastvou. Díky tomu své údolí nikdy úplně nevyopásli a zanechávali po sobě minimální ekologickou stopu.

Cestou k pastvině museli přejít most přes širokou rokli. Sotva přišlo léto, vydal se k mostu první z kamzíků. Ze sourozenců byl nejméně chronologicky zasloužilý, a tím pádem i nejméně prostorově zvýhodněný. Došel k mostu, na hlavu si připnul ochrannou přilbu a pevně se chytil zábradlí. Sotva však vykročil, zpod mostu se ozval hrozivý řev.

Přes zábradlí na most vyskočil troll. Chlupatý, se svébytným postojem k hygieně a prvotřídním tělesným oděrem – zkrátka pastva pro oči i nos. „Grrrr!“ zavrčel troll. „Tenhle most je můj! Kamzíci přes něj sice mají právo přejít, ale kdo si to zkusí, toho sežeru!“

„Ale proč byste to dělal, pane Troll?“ vymekl kamzík.

„Protože jsem troll a jsem na to hrdý. Mám své trollí potřeby a k těm patří i požíráni kamzíků, takže to koukej respektovat, nebo uvidíš.“

Kamzík byl strachy bez sebe. „Jak si přejete, vážený pane,“ zakoktal. „Nic by mi neudělalo větší radost než vyjít vstříc vašemu žaludku a podpořit tak vaši trollovitost. Avšak nemohu se k tomuto kroku zavázat,

dokud se neporadím se svými sourozenci. Omluvte mě, prosím.“ A kamzík spěšně odhopkal zpátky do údolí.

Jako další přišel k mostu prostřední ze sourozenců. Ten byl chronologicky o něco pokročilejší než první kamzík, a těšil se proto rozměrovému zvýhodnění (což z něho však nečinilo nikterak lepšího či snad zaslužilejšího kamzíka). Už už se chystal most přejít, když vtom ho zastavil troll.

„Příroda mě učinila trollem,“ prohlásil, „a já své trollství přijímám se vším všudy. Nebo bys mi snad chtěl odepřít právo prožít svůj trollí život co nejefektivněji a jaksepatří naplno?“

„Já? To nikdy!“ zaprotestoval hrdě kamzík.

„Pak tedy stůj a ani se nehni, než k tobě dojdu a spořádám tě. A ne že se pokusíš utéct, to bych považoval za útok na svoji osobu.“ A vzápětí už narušoval kamzíkům přezvýkavčí prostor.

„Nicméně,“ vyhrkl kamzík, „máme se sourozenci velice blízký vztah, a proto by ode mne bylo sobecké nechat se sníst, aniž bych se s nimi nejprve poradil. Musím přece brát ohledy i na jejich city. Pokud by jim moje nepřítomnost měla působit emoční stres a já je předem...“

„Tak už jdi!“ zavřeštěl troll.

„Přispěchám zpět hned, jak dosáhneme konsenzu,“ slíbil kamzík, „neboť ponechat vás v úzkostlivém očekávání by ode mne bylo nečestné.“

„Jsi velmi laskavý,“ povzdychl si troll a kamzík odhopkal zpátky do údolí. Čím větší měl troll hlad, tím víc mu připadalo, že mu kamzíci svým jednáním pořádně křivdí. Jestli se mu nepodaří sežrat alespoň jednoho, půjde si stěžovat úřadům.

Pak k mostu přidusal třetí ze sourozenců a troll zjistil, že před sebou má kamzíka skoro dvakrát většího, než je on sám, s velkými ostrými rohy a tvrdými masivními kopyty. Troll pochopil, že právě přišel o výhodu zastrašujícího vzhledu. Rozklepal se jako osika, podlomila se mu kolena a úpěnlivě zaprosil: „Ach, snažně vás prosím, odpusťte mi! Chtěl jsem vás a vaše sourozence využít k vlastním sobeckým záměrům. Nechápu, co mě k tomu přimělo, ale jsem si svého pochybení plně vědom.“

Kamzík také padl na to, co by se u jeho druhu dalo považovat za kolena, a jal se trolla konejšit: „Ale no tak, přece nemůžete brát všechnu vinu na sebe. Celou tuhle situaci způsobila jediné naše přítomnost a snadná požitelnost. Cítíme se kvůli tomu se sourozenci opravdu hrozně. To vy musíte odpustit nám.“

Troll se rozvzlykal. „Ne ne, kdepak, celé je to moje vina. Vyhrožoval jsem vám a zastrašoval vás, a to jen kvůli vlastnímu přežití. Byl jsem to ale sobec!“

Kamzík o tom však nechtěl ani slyšet. „To my jsme byli sobci. Chtěli jsme si zachránit vlastní kůži a vůbec jsme nebrali ohled na vaše potřeby. Prosím, na místě mě pozřete!“

„Nepozřu,“ nedal se přemluvit troll, „a že jsem byl takový necita a sobec, musíte mě teď strknout tady z toho mostu.“

„To nepřipadá v úvahu,“ trval na svém kamzík. „To my jsme vás v první řadě uvedli v pokušení. Nate, hryzněte si. Do toho.“

„Povídám, že to já jsem tu na vině,“ postavil se troll. „A teď mě koukejte srazit z mostu, šup šup!“

„Tak heleďte,“ vzepjal se kamzík do plné výšky, „odpovědnost za nastalou situaci mi nikdo brát nebude, dokonce ani vy ne, takže mě koukejte sežrat, nebo ode mě dostanete jednu do nosu!“

„Nezkoušej se tu se mnou přít, kdo z nás je větší viník, ty jeden rohatče!“

„Rohatče? Ty smrdutá koule chlupů! Já ti předvedu, jak vypadá skutečný pocit viny!“ Načež se do sebe pustili, kousali se a mlátili a kopali, oba odhodlaní vybojovat cejch viníka pro sebe.

Zbylí dva kamzíci dlouhými skoky dohopsali k mostu a pohledem potyčku zhodnotili. Cítili se provinile kvůli tomu, že na sebe nevnali dostatek zodpovědnosti, a tak se střemhlav vrhli do té změti chlupů, kopyt, rohů a zubů. Uzoučký most však nedisponoval dostatečnou nosností. Otřásal se a houpal ze strany na stranu, až se nakonec utrhl a trolla i se spoluzávislými kamzíky Karlíky svrhl do rokle. A jak tak padali, pocítili všichni úlevu, že se jim konečně dostane zaslouženého trestu, a ještě bonus v podobě špetky viny za to, že ostatní stihnul tentýž osud.